

РЕШЕНИЕ

№ 11378

гр. София, 10.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 11.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3088** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. С., гражданин на Република Турция, с персонален № в Република Турция 50698336134, [дата на раждане], в [населено място], околия Разградска, паспорт S25212816, издаден на 16.06.2022 г. в Т., Република Турция, чрез адвокат Н. Х., вписан в АК Разград, срещу отказ за издаване на виза вид „D“ от 01.03.2024 г. на съветник, консулт на Република България в [населено място], Турция М. А., консулско длъжностно лице, по заявление от 17.01.2024 г.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Изрично е посочено, че оспореният административен акт нарушава правото на личен живот на жалбоподателката по смисъла на чл. 8, т. 2 от ЕКПЧ.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът - съветник, консулт на Република България в [населено място], Турция М. А., консулско длъжностно лице, представлява се от юрисконсулт З.. Намира жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на възнаграждение за юрисконсулт.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща прокурор за участие в производството. Не изразява становище по съществото на спора.

Административен съд София – град, след като се запозна с доводите на страните, както и със събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.01.2024 г. С. С., гражданин на Република Турция, с персонален № в Република

Турция 50698336134, е подала заявление за издаване на виза вид „D“, на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселническа спогодба или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

Към заявлението са приложени документите, които се изискват на основание чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР). Съгласно тази разпоредба, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14; 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В изпълнение на това изискване са представени: копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) № S25212816, издаден на 16 юни 2022 г. от Република Турция със срок на валидност: 16 юни 2032 г., със снимка и лични данни; Удостоверение от Дирекция „Българско гражданство“, изх. № 2300 / 2023 г., с което се удостоверява, че С. С. (С. М. Х.), родена на 9.10.1956 г. в [населено място], [община], област Разград, държава България, не е български гражданин; препис от Акт за раждане от [община]; Удостоверение от общинската администрация на [община], в което е посочено, че лице с имена С. С. (С. М. Х.) е родено на дата 9.10.1956 г.; Удостоверение за идентичност на имена; копие на Изселнически паспорт № 120 от 29.09.1969 г., в който е посочено, че С. е дъщеря на М. Х. И.; декларация за обстоятелствата и условията при получаване на постоянно пребиваване по смисъла на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ; копие на Договор за наем на недвижим имот от дата 17.10.2023 г., сключен между Х. Х. А. и С. С.; копие на Декларация от Х. Х. А., че се задължава да осигури подслон на С. С.; копие от лична карта на Х. Х. А.; копие от Нотариален акт; копие на Удостоверение на имота; доказателства за открита банкова сметка в България и налични парични суми от „Търговска банка D“, като към дата 18.10.2023 г. наличността по сметката е 4889, 90 EUR; копие от Регистър на населението на област К., околия Люлебургаз, квартал А. кьою, в който е посочено, че жалбоподателката получава на дата 16.11.1979 г. турско гражданство като изселник на основание чл. 6, т. Б от Закона за изселването с № 2510 и с Решение на Министерския съвет № 7 / 1577 от 16.11.1979 г. Дата на пристигане в Турция: 05.08.1970 г.

Въз основа на тези документи е издаден оспореният отказ за издаване на виза вид „D“ от 01.03.2024 г. на съветник, консулт на Република България в [населено място], Турция М. А., по заявление от 17.01.2024 г. (л. 67 от делото). Като правно основание за постановяване на отказа е посочена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В допълнителна бележка на бланковата форма е посочено, че „след извършена проверка и по данни на домакина е установено, че апликантът няма намерение да се установи трайно, продължително в България. Намеренията ѝ са да вземе двойно гражданство“.

В съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото становища, представени от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи по повод на проведената съгласувателна процедура по подаденото заявление за издаване на виза вид „D“. Получен е отговор от Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните

работи. Изпратени са фотокопии на становище на ОДМВР – Разград и фотокопии на докладна записка на ОДМВР – Разград. В становище на ОДМВР – Разград е посочено, че на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ група „Миграция“ при ОДМВР – Разград възразява срещу искането за виза по чл. 15, ал. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. В докладна записка на ОДМВР – Разград е посочено, че на 29.01.2024 г. служител на РУ – Разград е снел обяснение от Х. Х. А.. В него е посочено, че тя познава С. С. и е съгласна да и осигури жилище и подслон на адрес: [населено място], област Разград, [улица]. Снето е второ обяснение от Х. Х. А.. Установено е, че според А. целта на искането за издаване на виза е взимане на двойно гражданство.

От Държавна агенция „Национална сигурност“ е постъпило писмо, в което е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място]. Териториалната структура е изразила положително становище.

Представено е извлечение (справка) от проведеното по електронен път съгласуване по заявление за издаване на виза вид „D“, подадено от С. С., гражданин на Република Турция.

Представена е справка от Главна дирекция „Гранична полиция“, в която е посочено колко пъти е преминавала ГКПП на Република България жалбоподателката С. С. в периода от 01.01.2023 г. до 17.01.2024 г.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № 152/03.09.2021 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която М. В. А. – съветник КДЛ, е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е на дата 08.03.2024 г. Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 01.03.2024 г.

По силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят твърди да е налице такова засягане. Позовава се на разпоредбата на чл. 8, т. 2 от ЕКПЧ „Право на зачитане на личния и семейния живот“. Съгласно чл. 8, т. 2 от ЕКПЧ, намесата на държавните власти в упражняването на правото на личен и семеен живот е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Поради изложеното жалбата на С. С. е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България.

Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 от ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Съдът взе предвид приложените по делото заповеди - Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № 152/03.09.2021 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която М. В. А. – съветник КДЛ, е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза вид „D“ от 01.03.2024 г. на съветник, консулт на Република България в [населено място], Турция М. А., по заявление от 17.01.2024 г. е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, установени в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 ЗЧРБ и чл. 34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител трябва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В

разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Във формуляра, приложен по делото, е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от Дирекция „Миграция“ при МВР.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителя данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Шенгенската информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на Правото на ЕС, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура са представени становищата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ при МВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

В заявлението, депозирано от жалбоподателката е посочено основанията по чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, съответстващо на специфичните изисквания, удостоверени с представените от нея документи – място на раждане на територията на Република България – [населено място], [община], област Разград, Република България; получено турско гражданство през 1979 г. като изселник от Република България; заявено желание за трайно установяване на територията на страната.

Компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ. Отказът е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ – лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

За доказване на тези обстоятелства към заявлението на жалбоподателката са представени – копие на сключен – за срок от 1 година до 17.10.2024 г. - договор за наем, копие на Декларация от Х. Х. А., че се задължава да осигури подслон на С. С.; копие от лична карта на Х. Х. А.; копие от Нотариален акт.

Административният орган е възпроизвел информацията, предоставена в рамките на съгласувателната процедура от сектор „Миграция“ при ОДМВР – Разград и е приел, че същата е достатъчна, за да обоснове приложението на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Във връзка с това основателни са възраженията на жалбоподателя, че в случая без значение са дългосрочните намерения на С. С.. Изяснена е целта, както и условията на

заявеното пребиваване, като за целите на това производство е без значение какви са дългосрочните намерения на чуждия гражданин. (в този смисъл Решение № 13981 от 12.11.2020 г. по адм. д. № 6811 / 2020 г. на ВАС, Четвърто отделение). Дали тя ще кандидатства за българско гражданство пред Министерството на правосъдието на Република България е личен акт и принципно не е пречка за получаване на исканата виза. Представените документи към заявлението не притежават белезите на такива с невярно съдържание. Не са декларирани неверни данни. Дали заявителят ще ползва издадената виза вид „D“, за да се установи постоянно, продължително или дългосрочно на територията на страната трябва и може да бъде установено в процедура по реда на чл. 23 и сл. от ЗЧРБ, за издаване на разрешение за пребиваване на територията на Република България.

Представените от С. С. към заявлението документи удостоверяват специфичните предпоставки, установени в разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Декларираното от нея намерение за трайно установяване на територията на страната, лимитирано от периода, за който може да бъде издадена визата, съгласно чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ – 6 месеца, според настоящия състав не поставят под съмнение нито целта за издаване на виза, нито условията на пребиваване на територията на страната. Не е спорно, че С. С. е племенница на Х. Х. А. и желае да пребивава при свои близки и роднини. Договорът за наем е подписан лично и от двете пред нотариус. Не е спорно, че жалбоподателката има изградена връзка с Република България, доколкото тя е родена в [населено място], където се намира и имотът, който Х. Х. А. и предоставя за ползване. Това обстоятелство се установява и от приложената по делото справка от Главна дирекция „Гранична полиция“, в която е посочено колко пъти е преминавала ГКПП на Република България жалбоподателката С. С. в периода от 01.01.2023 г. до 17.01.2024 г. Видно от тази справка С. С. е влязла в Република България на дата 17.10.2023 г. в 00: 40 ч. (датата на сключване на договора за наем) през ГКПП Малко Т.. Напуснала е Република България на дата 18.10.2023 г. в 23: 51 ч. Цялостното съдържание на справката всъщност показва, че жалбоподателката С. С. не е прекъсвала връзката си с Република България. За периода от 01.01.2023 г. до 17.01.2024 г. тя е влизала пет пъти на територията на страната.

Изложените съображения дават основание на съда да приеме за основателни оплакванията в жалбата. Жалбоподателката е изпълнила всички изисквания, предвидени в закона и подзаконовите нормативни актове по прилагането му, за получаване на исканата от нея виза. При справяне с тежестта на доказване е дължим извод за наличие на предпоставки за отмяна на оспорения отказ за издаване на виза вид „D“ от 01.03.2024 г. на съветник, консулт на Република България в [населено място], Турция М. А., по заявление от 17.01.2024 г.

Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение, като издаде исканата виза за пребиваване в страната.

По отношение на разноските

При този изход на спора, ответникът дължи разноски на жалбоподателя. В жалбата е

направено искане за присъждане на разноси от страна на процесуалния представител на жалбоподателя. Установено е заплащане в брой на 280 лева в полза на адвокат Н. Х.. Платена е държавна такса в размер на 10 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. С., гражданин на Република Турция, с персонален № в Република Турция 50698336134, ОТКАЗ за издаване на виза вид „D“ от 01.03.2024 г. на съветник, консулт на Република България в [населено място], Турция М. А., консулско длъжностно лице по заявление от 17.01.2024 г.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България - [населено място], [улица], да заплати на С. С., гражданин на Република Турция, с персонален № в Република Турция 50698336134, направените по делото разноси в размер на 290 лева.

ВРЪЩА преписката на съветник, консулт на Република България в [населено място], Турция М. А., за ново произнасяне по заявление за издаване на виза от 17.01.2024 г., съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.